

blevne frie for. Naar jeg nu sammenligner Forslaget med dem, vil jeg ligefrem kalde det et meget godt Forslag; det er relativt et meget godt Forslag. Jeg skal søge at vise det, og jeg haaber, at jeg skal kunne bevise det. Hvad er det, hvorover man har Klaget, og hvad er det, man har frygtet vilde ske, naar man ikke fik 5te Junigrundloven i dens oprindelige Skikkelse? Det er, at Bondestanden da skulde blive for svagt repræsenteret i Landstinget, saa at den ikke skulde kunne udøve en tilstrækkelig Indflydelse paa Lovgivningen, og jeg siger ogsaa, at jeg vilde meget beklage, og jeg vilde hjælpe de Herrer af al Magt at bekæmpe ethvert Forslag om en Landstings sammensætning, hvorved ikke Bondestanden, der er og bliver den vigtigste Stand i et agerdyrkende Land som vort, ikke var tilstrækkeligt, ja overbeviende repræsenteret; men det vil netop blive Tilfældet efter det Forslag, som her foresligger. Dette har jeg tilladt mig at udtale, og jeg støtter denne min Udtalelse paa Beregninger, jeg har anstillet, og, indtil Andre kunne forelægge mig Beregninger, som gaae derimod, holder jeg fast ved mine Beregninger. Jeg støtter disse paa det statistiske Tabelværk, og deraf fremgaaer, at de mindre Landeendomsbesiddere ikke blot kunne besætte ligesaa mange, men endogsaa flere Pladser i Landstinget end hidtil, naar de — og det forudsætter jeg, at de vilde gjøre, — sætte sig ind i og rigtigt benytte Valgmaaden efter Forholdsstal. Af de 45 Landstingspladser, som besættes ved Valg i større Kredse, vilde de absolut og ganske ligefrem kunne besætte 17 Pladser, men da de Høistbesattede i vort Land maae for en stor Deel søges blandt dem, der have mellem 20 og 12 Tdr. Hartkorn, ja, i 4 af Landstingskredsene endogsaa langt derunder, saa vilde de ved tilbørligt Sammenhold kunne besætte indtil 20 Pladser, og dersom det skulde vise sig, at der skulde komme frihedsjærende Befræbeller ind i det nye Landsting og gjøre sig gjældende der, kunne de ved en fornuftig Alliance med Kjøbstæderne — thi i Kjøbstæderne hersker der dog vel ligesaa megen Frihedsjærelse som paa Landet — besætte 24, ja endogsaa flere Pladser i Landstinget. Saaledes forholder Sagen sig i Virkeligheden, og skulde ikke den danske Bondestand være tilfreds

dermed? Troer man ikke, at den danske Bondestand, som dog har et godt Navn for Billighedss- og Retfærdighedsfølelse, naar den seer, at Sagen i Virkeligheden forholder sig saaledes, da ikke skulde lade sig nøie dermed? Jeg vilde ansee det for en Fornærmelse mod Bondestanden, naar jeg ikke troede det. Jeg veed nok, at der er Mange, som have en anden og efter min Formening urigtig Opfattelse af Forholdene; men der maa komme Klarhed i denne Sag, saa vil der ogsaa komme Ro, og saa vil vort Fædreland med Guds Hjælp see en lykkelig Fremtid imøde. Der er talt Meget, om man skulde følge Hjertet eller Forstanden, og der blev for saa Dieblit siden hvisset mig i Dret, at jeg skulde følge Hjertet. Ja, jeg vilde aldrig kunne følge nogen hjerteløs Politikk; men det er netop, fordi jeg elsker det Folk, hvortil jeg hører, at jeg nu vælger det, der er rigtigt og nødvendigt og relativt godt; det er, fordi jeg har Hjerter for det danske Folk, at jeg ikke vil være med til at udsætte det for at miste maastee endnu Mere, at bidrage til, at Tabet kan blive endnu større og søleligere. Jeg kalder ikke dem for Folkets sande Venner, som ville paa Folkets Bekostning spille dette høie og vovelige Spil, og heller ikke dem kalder jeg for Folkets sande Venner, som ville fortsætte Modstanden, naar dette Forslag er ophøiet til Lov. Det maa være enhver god og ærlig dansk Mand's Pligt, naar dette Forslag er ophøiet til Lov, at modtage det idetmindste med gode og venlige Ønsker, for at det usforstyrret kan virke og arbejde, for at det kan faae Tid til at vise sit Værd i sine Frugter; og skulde det vise sig, som er udtalt af et æret Medlem tidligere, at disse Frugter vilde blive søtte og bittre, saa er Tiden kommen til ad den lovlige Oppositionsvei at stræbe hen til en Forandring og Forbedring; men nu strax at ville møde med denne Modstand, at ville vedligeholde og nære Tvedragten, det er ufolkeligt og hjerteløst. Jeg veed det meget godt, og vi have nylig hørt, at der er dem, som have stillet sig det til Opgave, men de paatage sig et forfærdeligt Ansvar. Ja, de faae i Sandhed et forfærdeligt Ansvar at bære, som ville udvide den Kløft, der ellers vilde lukke sig af sig selv, som ville vedblive at prædike Uenighed og Splid, hvor Enighed dog